

កម្រងគ្រូបង្រៀនចំពោះសិស្សបណ្ឌិត

សិមាបាអ្វី

ផ្លូវសុខ ៣ យ៉ាង

ស្ថាបនាបណ្ឌិតវិទ្យាស្ថាន : ក្នុងឆ្នាំ ១៩៩២
បណ្ឌិតសិមា : ថ្ងៃ សៅរ៍ ១២ កើត ខែ ជេស្ឋ ឆ្នាំកុរ
សប្តស័ក ពុទ្ធសករាជ ២៥៣៩
ត្រូវបានរៀនថ្ងៃទី ១០ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៩៩៥

១១៣.
៧

ស្នាដៃនេះ

កើតឡើងពីកិច្ចសហការគ្នា រវាង
ពុទ្ធសាសនាបណ្ឌិត្យ និង បណ្ណាល័យអេឡិចត្រូនិចខ្មែរ
ក្នុងគោលបំណងយ៉ាងមុតមាំដើម្បីថែរក្សា ការពារ កុំឲ្យបាត់បង់ទៅទៀត
ព្រមទាំងផ្សព្វផ្សាយស្នាដៃ-ឯកសារទាំងនេះ
សម្រាប់សាធារណជនប្រើប្រាស់ដោយមិនគិតកម្រៃ។

សូមថ្លែងអំណរគុណដល់
អង្គការវិហ្ស កូស៊ី-កៃ វិទ្យាស្ថានបើកទូលាយ
ករុណាខ្មែរ និង មូលនិធិខ្មែរសម្រាប់ការសិក្សា
ដែលបានគាំទ្រគម្រោងការស្នាដៃនេះ សម្រាប់ទុកក្នុងបណ្ណាល័យអេឡិចត្រូនិច។

Buddhist Institute of Ministry of Cult and Religion and eLibrary of Cambodia have made a cooperative effort to digitalize books and manuscripts in order to preserve our Cambodian literary heritage. This will promote and provide easy, instant access, free of charge to the public and future generations to come.

A sincere thank you to our generous supporters: Rissho Kosei-Kai, Open Institute, Karuna Cambodia and Cambodian Education Excellence Foundation, who made this endeavor possible.

www.budinst.gov.kh www.elibraryofcambodia.org

អង្គការបច្ចេកទេសវិទ្យាសាស្ត្រសាស្ត្រាសាស្ត្រ

សីមាជាតិ

ឆ្នាំ ៣ ប្រចាំ

Handwritten signature or date in Khmer script.

ចែកជាធម្មទាន

ក្នុងឱកាសបុណ្យបញ្ចុះខ័ណ្ឌសីមា

វត្ត គោកអង្គឈូក

ឃុំជើងឯក ស្រុកដង្កោ រាជធានីភ្នំពេញ

គ.ស ២៥៣៩

គ.ស ១៩៩៥

**ឯកឧត្តម គ្រីស្ទ មេធាវុទ
និទណេកជំនាត ម៉ែម ជួនសុដាតិ**

អារម្ភថា

សៀវភៅ « របៀបរៀបចំបុណ្យបញ្ចុះខណ្ឌសិមា សិមាជាអ្វី និង ផ្លូវសុខ ៣ យ៉ាង » នេះកើតឡើងដោយគំនិតផ្តួចផ្តើមរបស់ ឯកឧត្តម រ្រុត្រីយ៍ បេងហុខ អភិបាលរង រាជធានីភ្នំពេញ និង លោកជំទាវ ម៉ែម ជួនសុខាភិ ដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លាជីវ្រាលជ្រៅក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ហើយ មានបំណងចង់បានសៀវភៅធម៌ចែកជាធម្មទាន ក្នុងឱកាសបុណ្យបញ្ចុះ សិមា ព្រះវិហារវត្ត ទិសភារៈ គោកព័ស្ស័រគយ៍ ហោវត្ត គោក អម្ពិល ឃុំជើង ឯក ស្រុកដង្កោ រាជធានីភ្នំពេញ ។

ព្រះវិហារវត្ត គោកអម្ពិលនេះ ឯកឧត្តម រ្រុត្រីយ៍ បេងហុខ និង លោកជំទាវ បានចំណាយទ្រព្យយ៉ាងច្រើន រួមជាមួយពុទ្ធបរិស័ទចំណុះ ជើងវត្ត និង ទិដិតឆ្ងាយ កសាងឡើងវិញជាថ្មី នៅលើខឿនចាស់ តាំងពីឆ្នាំ ១៩៩២ និងបានរួចរាល់ជាស្ថាពរ នៅឆ្នាំ ១៩៩៥ ប្រារព្ធពិធីបញ្ចុះខណ្ឌសិមា នៅថ្ងៃ លោក ១២ កើត ខែ ជេស្ឋ ឆ្នាំកុរ ព.ស ២៥៣៩ ត្រូវនឹងថ្ងៃទី ១០ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៩៩៥ ។

ខ្ញុំមានអំណរសាទរប្រកបដោយទឹកចិត្តជ្រះថ្លាស្មោះសរ សូមរួម ចំណែកក្នុងកងការកុសលនេះ ដោយបានជ្រើសរើសយកអត្ថបទធម៌ ស្តី ពីរបៀបរៀបចំពិធីបុណ្យបញ្ចុះខណ្ឌសិមា ផលប្រយោជន៍នៃសិមា និង

ផ្លូវសុខ ៣ យ៉ាង ដែលសម្តេចព្រះមង្គលទេពាចារ្យ **វិរិយ សិរិយ** និង ព្រះ
មហាព្រហ្មមុនី **ហោង លាងហោ** បានជួយផ្ទៀងផ្ទាត់រួចហើយ ចង
ក្រងបោះពុម្ពជាសៀវភៅ ដើម្បីទុកជាឯកសារ សម្រាប់ព្រះសង្ឃ គ្រហស្ថ
សិក្សាស្រាវជ្រាវ តទៅអនាគត ។

សូមលើកយកមហាកុសលដែលកើតឡើងពីធម្មទាននេះ ជូនចំពោះ
បុព្វការីជន មានមាតា បិតា ជាដើម របស់ឯកឧត្តម **ក្រឹម ហេងហុន**
និង លោកជំទាវ **ម៉ែ ជួនសុខាភិ** សូមឱ្យលោកទទួលយកភាគផល
កុសលនេះដោយសោមនស្ស និង សូមបានទៅសោយសុខក្នុងសុគតិភព
ក្នុង អនាគតជាតិ ។

សូមប្រគេន-ជូនកុសលនេះ ចំពោះព្រះសង្ឃគ្រប់អង្គ ពុទ្ធបរិស័ទ
គ្រប់រូប និង ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរទាំងអស់ សូមបានប្រកបដោយធរណី ៥
ប្រការគឺ : អាយុ វណ្ណៈ សុខៈ ពលៈ និង បដិភានៈ ជានិច្ចនិរន្តរ៍តទៅ។
សូមមាតុភូមិកម្ពុជា បានសុខសន្តិភាព និង សំបូររុងរឿង ។

ភ្នំពេញ , ថ្ងៃទី ៩ ខែ មិថុនា ព.ស ២៥៣៩
គ.ស ១៩៩៥

អ្នកស្រាវជ្រាវ

របៀបរៀបចំពិធីបញ្ចុះខណ្ឌសីមា

ព្រះវិហារជាទិសេនាសនៈ ពិសេសជាងសេនាសនៈផងទាំងពួងនៅ
ក្នុងវត្តរាមនិមួយៗ ព្រោះជាឧបោសថាគារ សម្រាប់សង្ឃធ្វើសង្ឃកម្ម
ផ្សេងៗ មានឧបោសថកម្ម ជាដើម ។ ជាការចាំបាច់ពិបុណ្ណមក កាលណា
គេកសាងព្រះវិហាររួចរាល់ជាស្ថាពរហើយ គេតែងប្រារព្ធពិធីបញ្ចុះខណ្ឌ
សីមា សម្ពោធគ្នងបើកអោយប្រើប្រាស់តទៀងទៅ ។ បុណ្យបញ្ចុះខណ្ឌ
សីមានេះ រាប់ថាជាបុណ្យដ៏សំខាន់របស់ប្រជាជនខ្មែរ ជាពុទ្ធសាសនិក គេ
រៀបចំពិធីនេះយ៉ាងមហោឡារិក ។ អ្នកខ្លះមានជំនឿថា បើអ្នកណាធ្វើ
បុណ្យបញ្ចុះសីមា គ្រប់ ៧ វត្តអ្នកនោះឯងនឹងបានរំដោះកម្មពៀរវេរាផង
ទាំងឡាយពុំខាន ។ ព្រោះហេតុនោះហើយបានជា ក្នុងឱកាសបុណ្យបញ្ចុះ
សីមាម្តងៗ គេឃើញមានមនុស្សម្នាមហាជន ចាស់ ក្មេង ប្រុស ស្រី ចូល
រួមអនុមោទនាអបអរសាទរ សប្បាយរិករាយដោយទឹកចិត្តជ្រះថ្លា និង
ប្រកប ដោយកុសលខ្ពស់ ។

តាមព្រះវិន័យក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ព្រះវិហារណាដែលពុំទាន់បាន
បញ្ចុះខណ្ឌសីមា ព្រះវិហារនោះពុំអាចចាត់ទុកថាជា ឧបោសថាគារ ពេញ
លក្ខណៈឡើយ ។ ព្រោះហេតុនោះហើយបានជា ការរៀបចំពិធីបញ្ចុះសីមា
ត្រូវប្រព្រឹត្តទៅនៅក្នុងក្របខ័ណ្ឌ ព្រះវិន័យឡាសវលាស់បំផុត អាស្រ័យ
ដោយសង្ឃឈ្លាសប្រតិពល ជាអ្នកចាត់ចែងការងារនេះ ។

និមិត្តសីមាដែលជាគោលព្រំដែននៃផ្ទៃដីពិសិដ្ឋនេះមាន ៨ គឺ :
សីមា ៨ សម្រាប់ដាក់ប្រចាំទិសធំបួន និង ទិសតូចបួនឬច្រើនជាងនេះក៏
បាន ។ និមិត្តសីមាមួយទៀតសម្រាប់ដាក់ចំកណ្តាលព្រះវិហារ ចំពោះ
ព្រះភ័ក្រព្រះដីវិធំ ។

និមិត្តសីមាដែលដាក់ប្រចាំទិស ៨ នៅបរិវេណជុំវិញព្រះវិហារនោះ
គេត្រូវធ្វើមានបួសមួយដែលត្រូវរាប់ទៅក្នុងដី និងមានសន្លឹកមួយផ្ទាំង មាន
សណ្ឋានជាសិលាស្តុម្ភ ឆ្លាក់ជារូបទេព្វា កាន់ផ្កាឈូកប្រណាម្យហោរាថា
« ទេពប្រណាម្យ » ។

ក្នុងសម័យពុទ្ធកាល នៅពេលបញ្ចុះសីមានៃព្រះវិហារវត្តជេតពន
ដែលជាព្រះបវរវិហារ ព្រះឥន្ទ្រាធិរាជ ទ្រង់បានយាងចុះមកកាន់សីមា

ដែលស្ថិតនៅកណ្តាលព្រះវិហារ ។ ហេតុនេះហើយបានជាអ្នកប្រាជ្ញអោយ
ឈ្មោះ សិមា នេះថាជា « សិមាឥន្ទ្រកិល » ^(១) ហើយសិមា នេះមានតែ
បួស ៧៧ មានស្លឹកផ្កាវង្សនៅពិលើទេ ។

បួស សិមានិមួយៗគេធ្វើអំពីថ្ម មួយដុំមានរាងមូលដូចគ្របផ្កាបាយ
ផ្កាប់ទម្ងន់ ៦៤ នាទ្យ តាមវិន័យព្រះពុទ្ធសាសនា គេត្រូវយកស្កូវអំពៅទៅ
ថ្លឹងបានទម្ងន់ ៦៤ នាទ្យ ហើយពូតបានទំហំប៉ុណ្ណា ត្រូវធ្វើដុំថ្មប៉ុណ្ណោះ ។

មុននឹងកាត់បួសសិមា គេត្រូវមើលពេលវេលាអោយហើយស្រេច
ដើម្បីនឹងប្រារព្ធពិធីកាត់បួសសិមាទាំង ៩ ទិសនោះ អោយធ្លាក់ទៅក្នុង
រណេត្តាព្រមគ្នាតែម្តង ។

តាមទម្លាប់ គេច្រើនរៀបចំពិធីកាត់បួសសិមា នៅពេលព្រឹក
ព្រលឹមត្រង់ ១ ។

តាមប្រពៃណីពិបុរាណ បុណ្យបញ្ចុះសិមា គេត្រូវធ្វើអស់រយៈពេល
៣ យប់ ៤ ថ្ងៃយ៉ាងតិច ។ ពេលនោះគេត្រូវនិមន្តព្រះសង្ឃ ២១ អង្គ
យ៉ាង តិច ពិគ្រប់វត្តចំនួន ២១ វត្តដែរ ។ ពុទ្ធបរិស័ទ នាំគ្នាធ្វើរោង

(១) ពាក្យព្រលឹមថា « ឥន្ទ្រកិល ឬ សំស្រ្តឹតថា ឥន្ទ្រកិល » ប្រែថា « សរសេរគោល ឬ គោលព្រំដែន »

ក្រសាលប្រចាំទិសរៀងៗខ្លួនហើយមានកាន់រង្គប្រគេនបច្ច័យបួន ព្រះ
សង្ឃតាម សម្មាជ្រះថ្លា ។

នៅពេលនោះ គេអញ្ជើញលោកអាចារ្យ ៧ រូប អំពីវត្តផ្សេងៗមក
កាន់រោងទិសដើម្បីធ្វើសក្ការបូជា និង បំពេញកិច្ចជាទំនៀមផ្សេងៗ តាម
រោងរបស់ខ្លួនមានរានទេព្តាប្រចាំទិសជាដើម ។ លោកអាចារ្យណាដែលបាន
ចាប់ស្លាកទៅត្រូវបានរក្សារោងពិធីកណ្តាល អាចារ្យនោះត្រូវមើលការ
ខុសត្រូវរានព្រះយមរាជ ហើយត្រូវទទួលភារៈជាអ្នកដឹកនាំពិធីទាំងពួងក្នុង
បុណ្យនោះផង ។

ចំពោះពិធីបុណ្យនេះយើងពិពណ៌នាចំពោះតែគោលសំខាន់ៗ ដែល
ត្រូវរៀបចំធ្វើចាំបាច់ប៉ុណ្ណោះ ។

ជាធម្មតា នៅថ្ងៃទី ១ បុណ្យបញ្ចុះសិមាគេចាប់ផ្តើមធ្វើនៅថ្ងៃ
រសៀល ។ ម្នាក់ ម្នាក់ ម្នាក់ នាំគ្នាយកទឹកអប់ មាសសន្លឹក ឬសំពត់សទៅ
ស្រោច ទៅស្រោចបិទលើបួស សិមា ដែលគេដាក់ផ្តុំគ្នានៅកណ្តាល ព្រះ
វិហារ រួចគេនាំគ្នាសែង ឬសសិមានោះ ដង្ហែ ប្រទក្សិណ ៣ ដុំ ព្រះវិហារ
រួចហើយទើបនាំចូលទៅតម្កល់ នៅកន្លែងដើមវិញ ។ បន្ទាប់មក គេវេរដុំថ្ម

និមិត្តសិមា និងវេររោងឧបោសថ ហើយនិមន្តព្រះសង្ឃចំរើនព្រះបរិត្ត និងសម្តែងព្រះធម៌ទេសនា រហូតដល់អត្រាត្រ ។

ព្រឹកថ្ងៃទី ២ ទាយក ទាយិកា រៀបចំកម្មវិធីប្រគេនយាត្រ វេរភត្តប្រគេនសង្ឃជាប្រក្រតិ ។ នៅពេលរសៀល និមន្តព្រះសង្ឃ ចំរើនព្រះបរិត្ត និង សម្តែងព្រះធម៌ទេសនា ។ ចាប់ពីពាក់កណ្តាលអត្រាត្រទៅទើបគេប្រារព្ធពិធីធ្វើពុទ្ធាភិសេក ។

ព្រឹកថ្ងៃទី ៣ កម្មវិធីរៀបចំប្រគេនយាត្រ និងវេរភត្តប្រគេនសង្ឃ ដូចថ្ងៃទី ២ និងរៀបចំរណ្តៅសំរាប់ទទួលបូសសិមា ។ ជាធម្មតា រណ្តៅនោះមានទទឹងមាត់ ១ ម និងមានជម្រៅ ១ ម សម្រាប់រណ្តៅទាំង ៨ ទិសនៅបរិវេណព្រះវិហារ ។ ប៉ុន្តែចំពោះសិមា កិល នៅមុខព្រះដីវ័ធំ មានទំហំមាត់ ១,៥០ ម បួនជ្រុងនិងជម្រៅ ២,៥០ ម ។ ឧបាសក ឧបាសិកា ទាយក ទាយិកា និង ប្រជាជន ប្រុស ស្រី ចាស់ ក្មេង នាំគ្នាយកវត្ថុផ្សេងៗ ទៅបង់បូជាក្នុងរណ្តៅទាំងនោះ ជាពិសេសក្នុងរណ្តៅសិមាកិល ។ ខ្លះដាក់មាស ដាក់ប្រាក់ ដាក់កន្សែង សៀវភៅ ខ្មៅដៃ កញ្ចក់ ក្រាស់ ។ល។ រហូតខ្លះកាត់សក់ដាក់ អ្នកខ្លះអារសាច់សប្រក់ឈាមដាក់ក៏មាន តាមសេចក្តី ប្រាថ្នា

ចង់អោយមានទ្រព្យសម្បត្តិ ចង់អោយមានបញ្ញាភ្លឺថ្លាឈ្លាសវៃ ចេះចាំនូវ
វិជ្ជាផ្សេងៗចង់អោយបានរូបសម្បត្តិស្អាត ល្អទៅអនាគត ។

ដូច្នេះហើយបានជាមានអ្នកខ្លះជឿថា ដាក់សក់ដើម្បីអោយជាតិ
ក្រោយបានសក់ល្អ សម្រាប់ឈាមដាក់ដើម្បីអោយមានចិត្តក្លាហានទៅ
អនាគតជាតិជាដើម ។

នៅមាត់រណ្តៅសីមានីមួយៗ គេដាក់ឈើជាបង្កង យកអំបោះនៅ
ចងបន្តោង ឬសសីមា ដែលរុំដោយសំពត់ហួសពីក្រោម ។

លុះព្រះសង្ឃស្វាឡាយធម៌ស្រេចហើយ អាចារ្យវេរបូសសីមា
ប្រគេនសង្ឃ ។ បន្ទាប់មកអាចារ្យរៀបចំតារាងផ្តៅលើផ្ទៃព្រះវិហារ ។ ឯ
ក្រឡាតារាងនោះអាចារ្យខ្លះថាត្រូវមានទំហំ ០,៥០ ម ឬនិច្ច័យ ។ អាចារ្យ
ខ្លះទៀតថាត្រូវមានទំហំ ល្មមតែចុះជើងទាំងពីរ ។ កាលចើអាចារ្យរៀបចំ
តារាងរួចស្រេចហើយ គេប្រយ័ត្នមិនអោយមនុស្ស ឬ សត្វអ្វីចូល ក្នុង
ព្រះវិហារនោះឡើយ ។ ពួកអាចារ្យនាំគ្នាដើរមើលការពារមនុស្សម្នា និង
សត្វផងទាំងពួងអោយចៀសចេញ ឆ្ងាយអំពី ព្រះសង្ឃបញ្ជាន់តារាង ព្រោះ
ថា តែកាលណាមានសត្វ ឬ មនុស្ស ចូលក្នុងពេលដែលព្រះសង្ឃកំពុង

សូត្របញ្ជាន់តារាងនោះ គេសន្មត់ថា ដាច់ ឬ អន្តរាយសង្ឃកម្ម ត្រូវធ្វើសារ
 ឡើងវិញជាថ្មីទាំងអស់ ។ ដល់វេលាយប់ ព្រះសង្ឃរៀបចំធ្វើហត្ថបាល
 បញ្ជាន់តារាងក្នុងព្រះវិហារ គឺកាលណាលោកសូត្រញាតិចប់យូរវគ្គៗ ព្រះ
 សង្ឃត្រូវនិមន្តទៅមុខប្បយក្រឡា ។ ការធ្វើយ៉ាងនេះរហូតដល់សព្វទិពេញ
 ក្នុងព្រះវិហារ ។ ពិធីបញ្ជាន់តារាងធ្វើរស់ពេលរាប់ ឬយូរ ស្រេចលើចំនួន
 ព្រះសង្ឃមានពិច ឬ ច្រើនប៉ុណ្ណោះ និងព្រះសង្ឃ មហាធម្មរក្សកណ្តាល
 ប្រតិពលក្នុងការដឹកនាំ ព្រោះវត្តខ្លះមានព្រះសង្ឃរហូតទៅដល់រាប់រយអង្គ
 ម៉្លោះហើយការបញ្ជាន់តារាង ក៏អាចសម្រេចទៅតាមនោះដែរ ។

ប៉ុន្តែបើដីនោះជាកន្លែងវត្តចាស់ ដែលគេបានបញ្ជុះខណ្ឌសិមាម្តង
 រួចហើយនោះ មុននឹងបញ្ជុះសិមាថ្មី សង្ឃត្រូវសូត្រដកប្បសិមាចាស់
 សិន ។ របៀបដកសិមាចាស់ត្រូវធ្វើដោយភិក្ខុពីរអង្គហើយត្រូវចាប់ធ្វើពិ
 សិមាកិលជាដំបូង ។ បន្ទាប់មកលោកនិមន្តទៅកាន់សិមាទិសបូព៌ារួចទៅ
 សិមាទិស ឦសាន សិមាទិសឧត្តរ ជាបន្តបន្ទាប់រហូតដល់សិមាទិសអគ្នេយ៍
 ជាទីចុងបង្ហើយ ។ លុះព្រះសង្ឃធ្វើកិច្ចដកប្បសិមាចាស់ស្រេចហើយ
 អាចារ្យទាំង ៩ រួចចូលកាន់ប្បសិមាថ្មីរៀងៗខ្លួន ។ ព្រះសង្ឃប្បយរអង្គ

និមន្តចូលទៅជិតសីហមហើយសួរអំពីនិមិត្តសិមាទិសបូពិមុនទៅរាចារ្យថា
 «អ្វី ជានិមិត្តនៃមជ្ឈិមមណ្ឌល ?» លោករាចារ្យឆ្លើយថា « ថ្មព្រះ
 ករុណាម្ចាស់ » ។ ការសួរនិងឆ្លើយ ត្រូវធ្វើជាភាសាបាលីទាំងអស់ ។
 ហើយព្រះសង្ឃនិមន្តធ្វើកិច្ចដដែលនេះតាមសិមាទិសដទៃៗទៀត ជាហូរហែ
 ទៅ ។ ឯពាក្យសួរ និងពាក្យឆ្លើយនៅដដែលទាំងអស់ ប្លែកតែឈ្មោះទិស
 ប៉ុណ្ណោះ ។

បន្ទាប់មកទៀតព្រះសង្ឃនិមន្តមកប្រជុំនៅជុំវិញសិមាឥន្ទនិរៈហើយ
 សូត្រញត្តិចង ដោយនិមន្តក្រឡាតារាងមួយទៅក្រឡាតារាងមួយទៀត
 និងពិរណ្តាសិមាមួយទៅរណ្តាសិមាមួយទៀត ។

ថ្ងៃបន្ទាប់មកទៀតជាថ្ងៃកាត់បូសសិមា ។ បូសសិមានោះត្រូវធ្លាក់
 ចុះព្រមគ្នាតែម្តងនៅពេលជាមង្គលដែលគេបានជ្រើសរើសទុកជាមុន ។
 ដើម្បីអោយបានស្មើគ្នា គេសន្មតតាមសួរសួរ ឬ ឃ្លោះ ។ សួរទី ១ ដំបូង
 អ្នកកាន់កំបិត ទាំង ៩ នាក់ដាក់មុខ កំបិតផ្តងលើខ្សែដែលចងបូសសិមា។
 ឯអ្នកកាន់អន្លូងទាំង ៩ នាក់ទៀតដាក់អន្លូងជាប់ទៅលើខ្នងកំបិត ដើម្បី
 ប្រុងប្រៀប លៃប្រមាណដៃ ។ សួរសួរទី ២ គេលើកអន្លូងឡើងព្រមគ្នា

ដល់ស្នូរស្នូរទី ៣ គេវាយ អន្លូងព្រិបព្រមគ្នាតែម្តងទៅលើកាំបិត អំបោះ
ចងបួសក៏ដាច់បួសសិមាភ័ក្ត្រាក់ ព្រមគ្នាទៅក្នុងរណ្តៅ ។

តាមជំនឿអ្នកស្រុក មនុស្សខ្លះ មើលពិធីកាត់បួសសិមានេះពុំបាន
ទេ ។ នៅតំបន់ខ្លះក្នុងពេលបុណ្យ លោក គ្រូចៅអធិការមិនត្រូវនិមន្តទៅ
ណាទេ ។ នៅកន្លែងខ្លះទៀតថា បើឆ្នាំកំណើតលោកគ្រូចៅអធិការ ត្រូវគ្នា
នឹងឆ្នាំបញ្ចុះសិមានេះ លោកគ្រូចៅអធិការត្រូវនិមន្តចេញ អោយឆ្ងាយ លុះ
ត្រាតែផុតស្នូរសន្លឹកបួសសិមាធ្លាក់ ។

នៅស្រុកខ្លះទៀតថា អ្នកដែលកើតឆ្នាំ ត្រូវនឹងឆ្នាំបញ្ចុះសិមា ត្រូវ
ចេញអោយផុតពិស្តុរធ្លាក់ បួសសិមា បើមិនដូច្នោះទេ នឹងមានអាយុខ្លី ។

តាមទម្លាប់ខ្លះ ពេលកាត់បួសសិមា មានតែអ្នកមានមុខងារក្នុងពិធី
នោះទេ ដែលនៅជួយឧបត្ថម្ភ ឯអ្នកដទៃទៀតត្រូវថយចេញរស់រវើក ។

លុះកាត់បួសសិមាស្រេចកាលណា គេទូងស្នូរ ៣ ដងជាសញ្ញា
ដើម្បីហៅអ្នកដែលចេញឆ្ងាយ នោះអោយត្រឡប់ចូលមកវិញ ។ ពួក

ឧបាសក ឧបាសិកា នាំគ្នាកាយដិលុប បូសសិមា រួចដាក់បញ្ឈរសន្លឹកសិមា
លើកន្លែងរណោះនោះ ។

ប៉ុន្តែជំនឿជាមធ្យមនេះ ក្រោយមកក៏ចេះតែបាត់បង្អួចបង្អួច
អាស្រ័យដោយគុំមានហេតុផលច្បាស់លាស់និងមិនត្រូវតាមវិន័យផង ។

ចំណែកផ្តេរ ឬ អំបោះដែលចង់ជាក្រឡាតារាង និងអំបោះនៅចង
បូសសិមានោះ អ្នកដែលបានចូលរួមហើយមានជំនឿដណ្តើមគ្នាប្រញាយ
ដើម្បីយកទៅធ្វើខ្សែចងក ចងចង្កេះអោយកូនចៅ ការពារខ្មោចបិសាច ។

បន្ទាប់មកទៀត គេរៀបចំពិធីឆ្លងបុណ្យ ដើម្បីផ្សាយបគ្គុផល ។
ការផ្សាយបគ្គុផលនេះ មិនមែនបានចំពោះតែអ្នកដែលបានចូលរួមក្នុងការ
កុសលនោះទេ គឺបានរហូតដល់ញាតិកាទាំង ៧ សន្តាន របស់អ្នកធ្វើបុណ្យ
នោះផងទៀត ទោះជាធ្វើមរណកាលទៅហើយក្តី នៅរស់នៅឡើយក្តី
ក៏ត្រូវបានចូលរួមបន្តផលនោះទៅជាតិខាងមុខទាំងអស់គ្នា ។

ពាសសម្តេចព្រះបង្គោលទេពាចារ្យ **វិរិម សិរិម** អតិតក្រុមជំនុំព្រះត្រៃ
 បិដក និងជាអគ្គាធិការនៃពុទ្ធិកសិក្សា ដែលព្រះអង្គធ្លាប់បានរៀបចំពិធី
 បញ្ចុះសិរិមនេះផ្ទាល់ជាមួយសម្តេចព្រះសង្ឃរាជ **ជួន ណារក** បានមានពុទ្ធ
 ដីកាថា « បុណ្យបញ្ចុះសិរិមនេះ ជាពិធីដ៏សំខាន់ក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ព្រោះ
 ជាប់ទាក់ទងនឹងផ្លូវវិន័យជាពុទ្ធនុញ្ញាតនិងពុទ្ធបុណ្ណតិ ។ ក្នុងការរៀបចំពិធី
 បញ្ចុះសិរិមនេះ ប្រការដែលត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ជាសំខាន់នោះ គឺសង្ឃកម្ម
 ដែលសង្ឃត្រូវធ្វើ ។ ប្រសិនបើការរៀបចំពិធីបញ្ចុះសិរិម ពុំបានត្រឹមត្រូវ
 ពេញលក្ខណៈទេ ព្រះវិហារនោះក៏ពុំអាចសំរេចទៅជាឧបោសថាគារត្រឹម
 ត្រូវគួរ ដល់សង្ឃធ្វើសង្ឃកម្ម មានឧបោសថកម្មជាដើមបានដែរ ។ ព្រោះ
 ហេតុ នោះ ការរៀបចំពិធីបញ្ចុះសិរិមត្រូវជ្រើសរើសភិក្ខុសង្ឃអង្គណា
 ដែលមានបទពិសោធន៍ ឈ្នួលប្រពៃណី ក្នុងរបៀបចាត់ចែងការងារសង្ឃ។
 ការងារក្រៅពិធីនេះគឺជាការងារបន្ទាប់បន្សំ ដែលមើងតែងតែធ្វើតាមទំនៀម
 ទំលាប់ ពិបុណ្ណមកដូចមានក្នុងវាកសារ ខាងលើព្រះហឫទ័យ ។

ពិបុណ្ណកាល ពិធីបញ្ចុះសិរិម គឺគេចង់ជាក្រឡា ពារពិបុណ្ណ ឬ
 ឆ្មៅ ឬក៏អំបោះ តាមលទ្ធភាពរបស់វត្តនីមួយៗ ។ ខ្នាតនៃពារពិបុណ្ណ

តម្រូវទៅតាមហត្ថបាល ។ ការចងជាតារាងនេះ ក្នុងចំណោមជេវ្យសវាង
ក្រែងសង្ឃ បញ្ជាន់តារាងទៅពុំបានត្រឹមត្រូវតាមហត្ថបាល ម៉្លោះហើយគេ
ធ្វើជាតារាងដើម្បីជាខ្នាតកំណត់នៃហត្ថបាល សម្រាប់ភិក្ខុមួយអង្គៗ ឈរ
ក្នុងពេលសូត្រ ញត្តិ ទុតិយកម្មវាចា ។

ប៉ុន្តែក្រោយមក សម្តេចព្រះសង្ឃរាជ **ជួន ណារក** ទ្រង់បានណែនាំ
នាំអោយការរៀបចំបញ្ជុះសិមាដោយពុំចាំបាច់មានចងតារាងអំពីប្លស្សិប្ប
ឆ្នោត ឬ ក៏អំបោះនាំអោយការចំណាយច្រើនផង ខាតពេលវេលាផង និង
ពលិពោធិ ក្នុងការរៀបចំពិធីផង ។ សម្តេចព្រះសង្ឃរាជ **ជួន ណារក**
ទ្រង់បានណែនាំ អោយភិក្ខុសង្ឃ ដែលត្រូវជាន់តារាងយល់ពីហត្ថបាល
ហើយគោរពអោយ បានហ្មត់ចត់ នៅពេលឈរជាន់តារាង គឺថាភិក្ខុមួយ
អង្គៗ ត្រូវកំណត់ហត្ថ បាលដោយឈរអោបដៃ ដោយដាក់ប្រអប់ដៃទាំងពីរ
ត្រង់ចុងដង្ហើម គ្នា ដៃទាំងសងខាងប៉ះគ្នាភិក្ខុមួយអង្គទៅមួយអង្គ ខាង
មុខខាងក្រោយវាស់ពី ដងខ្នង ទៅមុខមួយគត់ និង ទៅក្រោយមួយគត់ ។
នោះហើយ គឺជាខ្នាត នៃហត្ថបាល ។ ភិក្ខុមួយអង្គៗ ត្រូវមានស្មារតីភ្ញាក់

រលឹកដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ក្នុងការបញ្ជាន់ តារាងនេះគឺត្រូវប្រកាន់ខ្ជាប់នូវ ខ្នាតនៃហត្ថលេខា ។

រីឯការបញ្ជាន់តារាងត្រូវជាន់អោយសព្វដី ។ ប្រសិនបើព្រះវិហារ នោះមានពីរជាន់ មានរបៀងចេញមកខាងក្រៅត្រឹមណា ភិក្ខុសង្ឃត្រូវធ្វើ ពិធីបញ្ជាន់តារាងចេញមកខាងក្រៅត្រឹមនោះបន្ថែមទៀត ។ ចំណែកការ សូត្រញត្តិមុតិយកម្មវាចា ក៏ត្រូវតែសូត្រអោយបានត្រឹមត្រូវ តាមក្បួនខ្នាត នៃអក្ខរវិធី ។ ធ្វើបានយ៉ាងនេះ ទើបពិធីបញ្ចុះសិមា មានលក្ខណៈត្រឹមត្រូវ។

សម្តេចព្រះមង្គលទេពាចារ្យ **វិរុទ្ធ សិរុទ្ធ** បានមានពុទ្ធជីកាបន្ថែមថា ពិបុរាណគេមានជំនឿណាស់ចំពោះបុណ្យបញ្ចុះសិមានេះ ។ ប្រជាជនខ្មែរ ប្រុស ស្រី ចាស់ ក្មេង បើឮថាមានវត្តណាធ្វើបុណ្យបញ្ចុះសិមា គេនាំគ្នា ភ្ញាក់ភ្ញើភ្ញើ បររទេះគោ សាឡិ ទៅចូលរួមអបអរសាទរ អនុមោទនា ដោយក្តីសប្បាយរីករាយ ដេកនៅក្នុងវត្តនោះឯងរហូតដល់ចប់ពិធីបុណ្យ ។

ចំពោះដុំថ្មដែលជាមិច្ឆាសិមា គេនាំគ្នាលាបលានដោយទឹកមាស រៀបរយដោយ ហួល ផាម្លងជាដើម ហើយប្រស់ព្រំដោយទឹក អប់ ។ រីឯរណ្តៅសិមាគេរៀបចំពិធីជីក ដោយមានខ្នាតមានបន្ទាត់ត្រឹម

ត្រូវ ។ គេទាំងឡាយនាំគ្នាយកវត្ថុផ្សេងៗ ទៅដាក់ក្នុងរណ្តៅសីមា ពិសេស
 រណ្តៅសីមាភិល តាមការចូលចិត្តហើយប្រាថ្នាប្លង់ស្ទូងទៅជាពិក្រោយ
 អោយបានសម្រេចតាមចិត្តខ្លួនប្រាថ្នា ។ ម៉្យាងទៀត រណ្តៅសីមានោះ គេ
 ច្រើនរៀបចំដឹកនៅព្រឹកថ្ងៃចូលបុណ្យ អោយហើយស្រេច ។ ប៉ុន្តែក្រោយ
 ចកវត្ថុដែលគេបង់ទៅក្នុងរណ្តៅសីមា គេរៀបចំជាគណៈកម្មការមួយ
 ប្រមូលយកមកចាត់ចែងអោយកើតទៅជាប្រយោជន៍យ៉ាងសំខាន់សម្រាប់
 ព្រះសង្ឃប្រើប្រាស់ទេវវិញ ។ ធ្វើយ៉ាងនេះ ឈ្មោះថាបានញ៉ាំងផលទាន
 របស់អ្នកធ្វើ អោយរឹងរិតតែមានផលរានិសង្ឃទ្វេឡើងទៀត ។

ឯពេលវេលាកាត់បូសសីមា គេធ្វើការគិតគូរ ជ្រើសរើសដោយ
 ល្អិតល្អន់ណាស់ ព្រោះគេមានជំនឿថាពេលវេលាកាត់បូសសីមានោះ ហើយ
 ជាពេលមង្គលសំខាន់បំផុត ផ្តល់ជោគជ័យជំនាញសីពិសេសក្រៅពីបុណ្យ
 កុសលផង ទាំងពួងដែលគេបានធ្វើ ។

សម្តេចព្រះមង្គលទេពាចារ្យ **អ៊ុំម ស៊ុំម** បានបញ្ជាក់ពីការជ្រើស
 រើសពេលវេលាថា តាមមតិរបស់ ហោរា **យក់** ដែលមានជំនាញខាងក្បួន
 ហោរាសាស្ត្រថា ការជ្រើសរើសពេលវេលា គួរកំណត់ទៅតាមពណ៌របស់

ថ្ងៃព្រោះថ្ងៃទាំង ៧ មានពណ៌ខុសគ្នា ។ ដើម្បីអោយដឹងថា ពេលថ្ងៃម៉ាន
 ចូលដល់ថ្ងៃទី ៧ លោកអោយយកទឹកមួយផ្តិតទៅដាក់កណ្តាលវាលនៅពេល
 ព្រលឹមស្រាង ១ ហើយនាំគ្នាពិនិត្យមើលទឹកនៅក្នុងផ្តិត បើឃើញទឹកនៅ
 ក្នុងផ្តិតមានពណ៌ក្រហមនោះហើយជាវេលាចូលថ្ងៃអាទិត្យ បើពណ៌លឿង
 ជាវេលាថ្ងៃច័ន្ទ បើពណ៌ស្វាយជាវេលាថ្ងៃអង្គារ បើពណ៌ស៊ីលៀប ជាវេលា
 ថ្ងៃពុធ បើពណ៌ក្រហមចេក បែតងជាវេលាថ្ងៃព្រហស្បតិ៍ ពណ៌ខៀវជាវេលា
 ថ្ងៃសុក្រ បើពណ៌ត្រឹងទុំជាវេលាថ្ងៃសៅរ៍ ។ បើម្ចាស់ដើមបុណ្យចង់កាត់
 ប្រសសិមាទៅថ្ងៃណា ដែលគេជឿថាប្រកបដោយមង្គល ជាគជ័យ សេរី
 សួស្តី វិបុលសុខនោះ គេពិនិត្យមើលវេលាថ្ងៃតាមទឹក ដែលមានពណ៌នៅ
 ក្នុងផ្តិត នៅពេលព្រលឹមអរុណោទ័យ ហើយក៏កំណត់កាត់ប្រសសិមា តាម
 ថ្ងៃនោះឯង ។

ដោយថ្ងៃមានពណ៌ខុសគ្នាដូច្នោះហើយ ទើបក្រុមពិធីការខាង
 សំលៀកបំពាក់ខ្មែរយើង គេកំណត់ការស្លៀកពាក់យកពណ៌តាមថ្ងៃទាំង ៧
 រៀងរាល់ដរាបមកដល់សព្វថ្ងៃ ។ សឹងមានតែងជាពាក្យកាព្យងាយចាំថា :

អាទិត្យក្រហមខ្ចី ឬ ចាស់ ចំនួនផ្លាស់លៀងទុំស្វាយរង្គារ
 ថ្ងៃពុធស៊ីលៀបសមសោភា ព្រហ្មស្បតិ៍ប្រែជាបែតងត្រុយចែកខ្ចី ។
 ពណ៌ខៀវក្រនៀវប្រើថ្ងៃសុក្រ ពណ៌និលព្រិលទុកសោរសើរ
 តែងខ្លួនតាមក្បួនលោកស្រដី ចំរើនសុខសួស្តីជោគជ័យអើយ ។
 ក្រោយកាត់បូសសិមារូចហើយ គេតែងប្រារព្ធពិធីដារ វេរភត្ត
 ប្រគេនព្រះសង្ឃ ជាកិច្ចឆ្លងបុណ្យ និង នៅពេលរសៀលគេនិមន្ត ធម្ម
 កថិត ទេសនាសង្គាយនាគ្រូបិ ជាការញ៉ាំងកុសលផលមានរបស់គេអោយ
 កាន់តែរីកចំរើន ឡើងថែមទៀត ។

ស្រាវជ្រាវដោយ : ជា គាន
 ប្រធាននាយកដ្ឋានរដ្ឋបាល នៃគណៈកម្មការអចិន្ត្រៃយ៍រៀបចំ
 បុណ្យជាតិ-អន្តរជាតិ

អ្វីជាសីមា ?

នៅក្នុងឧបទ្វីបកម្ពុជា មានសេចក្តីបញ្ជាក់ថា ក្នុងសម័យមួយនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធបរមគ្រូទ្រង់គង់នៅក្បែរភ្នំគិដ្ឋក្រុង ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ទ្រង់បានអនុញ្ញាតអោយភិក្ខុសង្ឃប្រជុំគ្នាសំដែងបាធិមោក្ខ ក្នុងថ្ងៃ ១៤ ឬ ១៥ ក្នុងមួយបក្សម្តង « ក្នុងសុត្តបក្ស គឺខាងខ្មើតម្តង និងក្នុងកាឡបក្ស គឺខាងឆ្វេង » ។ ពេលនោះពួក ឆត្វគ្គិយភិក្ខុ សំដែងបាធិមោក្ខតាមបរិស័ទរបស់ខ្លួន ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាប បញ្ហានេះហើយ ក៏ទ្រង់បញ្ញត្តិថា ភិក្ខុមិនត្រូវសំដែងបាធិមោក្ខតាមបរិស័ទរបស់ខ្លួនទេ ។ ភិក្ខុណាសំដែងភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ បន្ទាប់មកព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតនូវ ឧបទ្វីបកម្ពុជាដល់ពួកភិក្ខុដែលព្រមព្រៀងគ្នា ។ ភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្តីសង្ស័យថា ព្រះអង្គអនុញ្ញាតនូវឧបទ្វីបកម្ពុជាដល់ពួកភិក្ខុដែលព្រមព្រៀង នោះមិនដឹងជាព្រមព្រៀងត្រឹមណាព្រមព្រៀងតែក្នុងអាវាសមួយ ឬ ក៏ព្រមព្រៀង លើផែនដីទាំងមូល ? ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ទៅក្រាបបង្គំទូលសួរព្រះដ៏មាន ព្រះភាគទើបព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ការព្រមព្រៀងនោះព្រមព្រៀងតែក្នុងអាវាស

មួយៗ ប៉ុណ្ណោះទេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏កើតមានសេចក្តីសង្ស័យទៀតថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់អនុញ្ញាតថា ព្រមព្រៀងគ្នាតែក្នុងរាវាសមួយប៉ុណ្ណោះ ទេ ។ រីឯរាវាសមួយ នោះទៀតសោត ក៏មិនដឹងជាកិរិតត្រឹមណា ? និមិត្ត តែមានសេចក្តី ងើងឆ្ងល់យ៉ាងនេះ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសួរ ព្រះ សម្មាសម្ពុទ្ធម្តងទៀត ។ ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់អនុញ្ញាតអោយសន្មតសីមា ដើម្បីអោយមានទីកំណត់សម្រាប់ធ្វើសង្ឃកម្ម មានឧបោសថកម្មជាដើម ដោយសេចក្តីព្រមព្រៀងយកសីមា នោះជាទីកំណត់ អោយដឹងនូវទិវារាវាស របស់សង្ឃមួយៗថា « **អនុជាណាមិ ភិក្ខុវេ សីមំ សម្មនិកំ** ម្ចាស់ ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតអោយភិក្ខុសង្ឃសន្មតនូវសីមា » ។

អ្វីជាសីមា ?

សីមាគឺការកំណត់ទីតាំងណាមួយធ្វើជាព្រំដែន ខ័ណ្ឌរបង សម្រាប់ សង្ឃធ្វើសង្ឃកម្មផ្សេងៗ មានឧបោសថកម្មជាដើម អាស្រ័យដោយការ យកនូវនិមិត្តទាំង ៨ មានបព្វតនិមិត្តជាដើម និមិត្តណាមួយមកធ្វើជាការ កំណត់ ឈ្មោះថាសីមា ។

សីមាមានប៉ុន្មានយ៉ាង ? អ្វីខ្លះ ?

សីមា ច នាមសា ពទ្ធសីមា អពទ្ធសីមា ចាកិ ទុវិធា មោកិ

សីមាមានពីរយ៉ាងគឺ ពទ្ធសីមា ១ និង អពទ្ធសីមា ១ ។

ដូចម្តេចដែលហៅថាពទ្ធសីមា ?

កក្ក ឯកាទសវិបក្កិសីមាមោ អកិក្កមិក្កា កិវិធ.
សម្បក្កិយុក្កា និមិក្កន ទិមិក្កំ ពន្ធក្កា ធម្មកា សីមា
ពទ្ធសីមា នាម ។

បណ្តាសីមាទាំងពីរប្រការនោះ សីមាណាដែលប្រាសចាក នូវសីមា
វិបត្តិទាំង ១១ ប្រការ និងប្រកបដោយសម្បត្តិទាំងបីយ៉ាង ហើយលោកចង
នូវនិមិត្តដោយនិមិត្ត (មានបព្វតនិមិត្តជាដើម) រួចហើយសន្មត សីមានោះ
ឈ្មោះថា ពទ្ធសីមា « គឺសីមាដែលសង្ឃបានសូត្រចង » ។

ដូចម្តេចដែលហៅថាអពទ្ធសីមា ?

អពទ្ធសីមា បន ភាមសីមា សក្កពន្ធសីមា
ឧទកុក្ខេបសីមាភិ កិច្ចិចា ។

អពទ្ធសីមា (សីមាដែលសង្ឃមិនបានសូត្រចង) មានបីប្រការគឺ :
ភាមសីមា ១ សក្កពន្ធសីមា ១ និងឧទកុក្ខេបសីមា ១ ។

វិបក្កិសីមា ១១ យ៉ាង

១- អភិខុទ្ទកា សីមាតូចពេក ។ សីមាតូចពេកបានន័យថា សីមាណាដែលភិក្ខុ ២១ រូបមិនអាចអង្គុយប្រជុំគ្នាធ្វើសង្ឃកម្មបាន សីមានោះឈ្មោះថា សីមាតូចពេក ។

២- អភិមហាភី សីមាធំពេក ។ សីមាណាដែលភិក្ខុសន្មតអោយធំហួសពី ៣យោជន៍ សូម្បីត្រឹមតែមួយចំរៀងសក់ សីមានោះឈ្មោះថា សីមាធំពេក ។

៣. **ខណ្ឌនិមិត្ត** សិមាណាដែលមាននិមិត្តមិនជាប់តគ្នាហៅថា
 ខណ្ឌនិមិត្ត និមិត្តដាច់ ។ ក្នុងន័យថា កំណត់និមិត្តទិសខាងកើតរួចហើយ
 ក៏កំណត់និមិត្តក្នុងទិសជាបន្តបន្ទាប់ទៅដល់ទិសខាងជើង ឬទិសណាមួយក៏
 ឈប់នៅទិសនោះទៅ មិនបានកំណត់និមិត្តទិសខាងកើតត្រួតតែមួយ
 ទៀត ។ ពុំនោះសោតទេ យករបស់ណាមួយដែលមិនគួរនឹងធ្វើជានិមិត្ត
 បាន មានដើមដូង ត្នោត ឬ ដង្កត់ឈើណាមួយ ជាដើមធ្វើជានិមិត្ត ។

៤. **វាយានិមិត្ត** យកស្រមោលធ្វើជានិមិត្ត ។ គឺភិក្ខុសន្មតសិមា
 ដោយយកស្រមោលណាមួយមានស្រមោលភ្នំជាដើម ធ្វើជានិមិត្ត ។

៥. **អនិមិត្ត** ឥតមានអ្វីជានិមិត្ត ។ គឺភិក្ខុសន្មតសិមា ដោយឥត
 មានយកអ្វីធ្វើជានិមិត្តទាំងអស់ ។

៦. **ពហិ សីមេ ថិកសម្មកា** សិមាដែលភិក្ខុសង្ឃឈរក្រៅ
 សីមដាន គឺសិមាដែលភិក្ខុសង្ឃកំណត់និមិត្តដោយឈរក្រៅសីមដាន ហើយ
 សន្មតនិមិត្ត ។

៧. **នទិយា សន្មកា** សិមាដែលភិក្ខុសន្មតក្នុងស្ទឹង

៨. សមុទ្ទ សម្មក្ក សីមាដែលភិក្ខុសន្មតក្នុងសមុទ្រ

៩. ជាតស្សរេ សម្មកា សីមាដែលភិក្ខុសន្មតក្នុងជាតស្រះ គឺ ស្រះកើតឯង ឥតមានអ្នកណាដឹក ។

សាហិ ឯចំ សម្មកាបិ សព្វា ភិក្ខុវេ នទិ អសីមា សព្វា សមុទ្ទា អសីមេ សព្វា ជាតស្សរេ អសីមេភិ វចនេកា អសម្មកា វ ហោភិ ។ តាមពិត សីមារបត្តិទាំង ៣នោះ (គឺ ស្ទឹងសមុទ្រជាតស្រះ) ទុកជាភិក្ខុសន្មតបែបនេះក៏ដោយ ក៏ឈ្មោះថា មិនសន្មត ដោយពិតព្រោះដឹកថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ស្ទឹងទាំងអស់មិន មែនជាសីមាទេ សមុទ្រទាំងអស់មិនមែនជាសីមាទេ ជាតស្រះទាំងអស់មិន មែនជាសីមាទេ ។

១០. សីមាយ សិមំ សម្មិន្ទន្តន សមកា សីមាដែលភិក្ខុ សន្មតទម្លុះទំលាយសីមាចាស់របស់ភិក្ខុដទៃ គឺសន្មតសីមារបស់ខ្លួនអោយ ប៉ះជាប់ទៅនឹងសីមាដទៃ ឬអោយគ្របទៅក្នុងសីមាដទៃ តាំងពីមួយចំរៀក សក់ឡើងទៅ រហូតដល់ទីដែលភិក្ខុចូន រូបអង្គុយមិនបាន ។

១១- សិរាមសីម អង្គរក្រវាត់រន្ត សម្មាសិមា វិមាដល
ភិក្ខុសន្មតគ្របសង្កត់នូវសិមាដោយសិមាភិសន្មតជាន់គ្របជ្រុលទៅក្នុង
ពន្ធសិមារបស់ភិក្ខុដទៃតាំងពីចំនួនទីប្រមាណភិក្ខុ ៤ រូបអង្គុយល្អមឡើងទៅ
ឬ ធ្វើអោយគ្របទៅក្នុងពន្ធសិមារបស់ភិក្ខុដទៃទាំងមូល ។

សម្បត្តិ ៣ យ៉ាង

- ១- និមិត្តសម្បត្តិ គ្រប់គ្រាន់ដោយនិមិត្ត
- ២- បរិសសម្បត្តិ គ្រប់គ្រាន់ដោយបរិស័ទ
- ៣- កម្មវាចាសម្បត្តិ គ្រប់គ្រាន់ដោយកម្មវាចា

និមិត្តសម្បត្តិ

និមិត្តសម្បត្តិ នោះមាន ៨ យ៉ាងគឺ :

- ១- បព្វកនិមិត្ត យកភ្នំធ្វើជានិមិត្ត ។ ភ្នំមានបីយ៉ាងគឺ ភ្នំសិសុទ្ធ ១
ភ្នំផ្កសុទ្ធ ១ ភ្នំមានដីនិងផ្កលាយគ្នា ១ ។ ទំហំភ្នំនោះ តាំងពីប៉ុន្មានរូបដើរឡើង

ទៅរហូតដល់ប៉ុនភ្នំសិនេរ គួរយកធ្វើជានិមិត្តបាន បើតូចជាងរូបដីរ
ឬធំជាង ប៉ុន្តែ ជាគំនរខ្សាច់ទទេនោះ ក៏មិនគួរនឹងយកធ្វើជានិមិត្តបាន
ឡើយ ។

២. **បាសារណនិមិត្ត** យកថ្មធ្វើជានិមិត្ត ។ ទំហំថ្មនោះយ៉ាងតូច
បំផុតប៉ុនដុំស្ករ អំពៅដែលគេឆ្លឹងបានចំនួន ៣២ បល្លៈ គឺ ៦៤ នាឡិយើង
សព្វថ្ងៃនេះ បើតូចជាងនោះ មិនគួរយកធ្វើជានិមិត្តទេ តែបើធំឡើងទៅ
ប៉ុន្មានប្រការ ក្របីយ៉ាងធំក៏គួរប៉ុន្តែ បើធំជាងនោះទៅទៀត ក៏មិនគួរដែរ
ហើយយកដុំថ្មធំប៉ុន្មានក្តី ឬដុំថ្មតូច ៗ ដែលមិនគួរធ្វើជានិមិត្តបានយកមក
ប្រមូលគ្នាជាគំនរអោយធំឡើងក្តី ក៏មិនគួរយកធ្វើជានិមិត្តបានដែរ ។

៣. **វននិមិត្ត** យកព្រៃធ្វើជានិមិត្ត ។ ព្រៃនោះ បើមានសុទ្ធតែ
ស្មៅ ឬដើមឈើ ដែលមានសំបកខាងក្រៅជាខ្លឹម មានដើមព្រាត និងដើម
ដូចជាដើមក៏មិនគួរនឹងយកធ្វើជានិមិត្តបានឡើយ ។ បើព្រៃនោះមានពួក
ដើមឈើដែលមានខ្លឹមខាងក្នុងមានដើមរាំងជាដើមយ៉ាងតិចបំផុតត្រឹម ៤
ឬ ៥ ដើម ទើបគេយកធ្វើជានិមិត្តបាន ។

៤. រុក្ខនិមិត្ត យកឈើធ្វើជានិមិត្ត ។ ឈើនោះបើមានសម្បក ក្រៅជាខ្លឹមមានដើម ត្នោត និងដើមដូងជាដើម ក៏មិនគួរធ្វើជានិមិត្តបាន ឡើយ បើដើមឈើនោះមានខ្លឹមខាងក្នុង ហើយជាឈើរស់នៅលើផែនដី ទើបគួរធ្វើជានិមិត្តបាន ។

៥. មន្តនិមិត្ត យកផ្លូវជានិមិត្ត ។ ផ្លូវនោះបើខ្លីៗ តូចៗ មានផ្លូវ ដើរចូលទៅព្រៃនិងទៅទិស្រែជាដើម ក៏មិនគួរនឹងយកធ្វើជានិមិត្តបាន ឡើយ ។ បើផ្លូវវែងៗហើយជា ផ្លូវគេតែងដើរដោយជើងជាប្រក្រតី ផ្លូវគេ តែងបររទេះទៅមកជាប្រក្រតីនោះ ទើបគួរធ្វើជានិមិត្តបាន ។

៦. វិហារនិមិត្ត យកដំបូកជានិមិត្ត ។ កំពស់ និងទំហំដំបូកនោះ បើយ៉ាងទាបបំផុតកំពស់ត្រឹម ៨ ធ្មាប់ ទំហំប៉ុនស្មែងគោប៉ុណ្ណោះ ល្មមធ្វើ ជានិមិត្តបាន បើទាបតូចជាងនោះមិនគួរនឹងធ្វើជានិមិត្តបានឡើយ ។

៧. និមិត្ត យកស្ទឹង ឬ ទន្លេជានិមិត្ត ។ គឺស្ទឹង ឬ ទន្លេដែល ទឹកហូរមិនដាច់ ពុំនោះទិណាមួយក្នុងវស្សានរដូវ ទឹកភ្លៀងធ្លាក់ចុះរឿយៗ មានខ្សែទឹកហូរមិនដាច់ទីនោះក៏ហៅថានិមិត្តបាន ។ ព្រះរាជកថាចារ្យ សំដែង ពិលក្ខណៈនៃនិមិត្តនោះថា « ក្នុង វស្សានរដូវ ៤ ខែ ទិណាមួយមានខ្សែទឹក

ហូរមិនដាច់ ទឹកនោះមានជំរៅល្មមទឹកដល់ស្ទឹងរបស់នាងភិក្ខុនិដែល
ស្លៀកបរិមណ្ឌលហើយដើរឆ្លងទៅ ទីនោះក៏ហៅថា នទីបាន » ទីប៉ុណ្ណោះ
គួរធ្វើជានិមិត្តបាន ។

៨. **ឧទកនិមិត្ត** យកទឹកជានិមិត្ត ។ ទឹកនោះបើយកទៅដាក់ក្នុង
រត្នណាមួយ មាន ទ្លក ឬ រាង រាង ជាដើម នោះមិនគួរនឹងកំណត់ធ្វើជា
និមិត្តបានឡើយ ។ ឯទឹកនោះ ចំពោះយកទឹកដែលដាក់នៅផ្ទាល់លើផែនដី
គឺទឹកមិនហូរ ដែលដាក់ក្នុងទីទាំងឡាយ មានរណ្តៅស្រះបោក្នុងរណី ជាស្រះ
និងលោណមហាសមុទ្រជាដើម ទឹកយ៉ាងនេះ គួរកំណត់ធ្វើជានិមិត្តបាន ។

ម៉្យាងទៀត « បើទីនោះមិនមានដក់ទឹកទេ » គប្បីដឹកផែនដីធ្វើជា
រណ្តៅហើយដងទឹកមកដាក់អោយពេញក្នុងរណ្តៅនោះ ទឹកនោះឯង កាល
ណា លោកសូត្រកម្មវាចាចប់ទៅ ក៏ដក់សល់នៅខ្លះ ទើបឡើងពេញជា
និមិត្តបាន ។ កាលណាបើទឹករឹងអស់ទៅ ក៏គប្បីយកគំនរថ្ម ឬ គំនរខ្សាច់
មកដាក់ត្រង់ទីនោះ ពុំនោះទេ ដាំសរសរឈើក្នុងទីនោះក៏បាន ដើម្បីធ្វើជា
គ្រឿងសំគាល់ថាជា និមិត្ត ។

បរិសសម្បត្តិ

បរិសសម្បត្តិនោះ គឺបរិបូណ៌ដោយភិក្ខុជាបរិស័ទ គឺភិក្ខុយ៉ាងតិច បំផុតត្រឹម ៤ រូប និងមានចំនួនយ៉ាងច្រើនឡើងទៅមិនកំណត់ ប្រជុំព្រមគ្នា ក្នុងសីមា ហើយសន្មតសីមា យ៉ាងនេះឈ្មោះថា បរិសសម្បត្តិ ។

កម្មវាចាសម្បត្តិ

កម្មវាចាសម្បត្តិនោះ គឺបរិបូណ៌ដោយកម្មវាចា គឺថា ភិក្ខុជាអ្នក ឈ្លាសសូត្រសន្មតសីមាដោយញាតិទុតិយកម្មវាចាថា « សុណាកុ មេ ភន្ត សឡោ ។ល។ ឯវមេកំ ធារយាមិ » ដោយត្រឹមត្រូវតាម ឋានករណៈនៃអក្ខរៈនិងប្រភេទនៃអក្ខរៈ មានមិនច្រឡំ សិទិលទៅជាធនិតៗ មកជាសិទិលជាដើម ។ យ៉ាងនេះឈ្មោះថា កម្មវាចាសម្បត្តិ ។

សីមាដែលផុតចាកសីមារិបត្តិ ១១ យ៉ាង និងប្រកបដោយសម្បត្តិ ទាំង ៣ យ៉ាង ដូចបានពោលមកហើយនេះ ឈ្មោះថា ពន្ធសីមា ។ ពន្ធសីមា នេះមាន ៣ យ៉ាងគឺ : សមានសំវាសសីមា ១ អរិប្បវាសសីមា ១ និង ខណ្ឌសីមា ១ ។

សមាណសំវាសសីមា គឺសីមាមានសំវាសស្មើគ្នា ជាដែន

សម្រាប់សង្ឃធ្វើ សង្ឃកម្ម ដោយព្រមព្រៀងគ្នា ។

អវិប្បវាសសីមា គឺសីមាដែលសង្ឃសន្មតសង្កត់ត្រូតពីលើ សីមាមានសំវាសសីមា ដោយញាតិទុតិយកម្មវាចា ដទៃពីសមាណសំវាសសីមា ដើម្បីភិក្ខុសង្ឃនឹងនៅប្រាសចាកតែចិវ៌បាន ។

ខណ្ឌសីមា គឺសីមាតូច ដែលសង្ឃសន្មតទុកខាងក្នុងពន្ធសីមាធំ « ក្នុងមហាសីមា » ដើម្បីនឹងធ្វើសង្ឃកម្មទាំងឡាយ មានឧបសម្បទាកម្ម ជាដើម គឺថាមិនរង្សៀសដោយភិក្ខុដទៃ ដែលនឹងចូលមកក្នុងសីមានោះ ។

ខណ្ឌសីមានោះ គឺសីមាដែលយើងធ្វើក្នុងស្រុកខ្មែរយើងសព្វថ្ងៃ នេះបានសន្មតមិរោងឧបោសថទាំងមូលអោយជាខណ្ឌសីមា ។ ឯទំហំខណ្ឌសីមានោះបើយ៉ាងតូចបំផុតត្រឹមភិក្ខុចំនួន ២១ រូបអង្គុយល្មម បើតូចជាងនោះមិនគួរ តែបើធំឡើងទៅដល់ភិក្ខុចំនួន ១០០ រូបអង្គុយល្មមក៏គួរ ។ ឯវិធីដែលនឹងសូត្រសន្មតសីមានោះ គឺត្រូវសន្មតជាសមាណសំវាសសីមាមុន ហើយសីមាសន្មតអវិប្បវាសសីមាជាខាងក្រោយ ដូចជាវិធីដែលសន្មតមហាសីមានោះដែរ ។ ព្រោះហេតុនោះហើយបានជា នៅពេលដែលនឹងសូត្រដក

ត្រូវសូត្រដកអវិប្បវាសសីមាមុន ហើយសីមាសូត្រដកសមានសំវាសសីមាជា
ខាងក្រោយ ព្រោះអវិប្បវាសសីមា មិតនៅខាងលើនៃសមានសំវាសសីមា។

១ យ៉ាងកិច្ចដែលនឹងសូត្រដកសីមានោះ ព្រោះអាស្រ័យហេតុពីរ យ៉ាងគឺ :

១- សីមាតូច សង្ឃចង់ធ្វើសីមានោះអោយធំចំរើនជាងមុន ទើប
សូត្រដកសីមាតូចនោះចេញហើយសន្មតជាថ្មីឡើង ។

២- សីមាធំ សង្ឃចង់ធ្វើសីមានោះអោយតូចទៅវិញ ប្រយោជន៍នឹង
អោយមានឱកាសដល់វិហារនៃភិក្ខុវត្តឡើយ ទើបសូត្រដកសីមាធំនោះ
ចេញ ហើយសន្មតជាថ្មីឡើង ។

ឯពុទ្ធសីមានេះ ដែលសង្ឃបានសន្មតហើយស្រេចជាមហាសីមាភិ
ខណ្ឌសីមាភិ សីមាទាំងនេះដែលនឹងត្រឡប់ទៅជាទីមទេ មិនមែនជាទីសីមា
ទេវិញនោះដោយហេតុពីរយ៉ាងគឺ : ដោយសង្ឃត្រូវការសូត្រដកសីមា
នោះដោយព្យាប្រឹក្សា ១ ដោយផ្តុំតម្រូវសុត្តន្តសោសនា ១ ។

អពទ្ធសីមា

សីមាដែលសង្ឃមិនបានសូត្រចង មិនបានសន្មត ឈ្មោះថា អពទ្ធសីមា មាន ៣ យ៉ាងគឺ : ភាមសីមា ១ សក្កព្ភនិរសីមា ១ ឧទកុក្ខេបសីមា ១ ។

ភាមសីមា

ទីជាភាមក្ខេត្ត គឺទីស្រុកមួយៗ និងមួយៗ ឈ្មោះថាភាមសីមា នេះព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធច្រង់អនុញ្ញាតដល់ភិក្ខុ ជាភាមវាសីទាំងឡាយ គឺភិក្ខុដែលអាស្រ័យនៅក្នុងស្រុកជាប្រក្រតីថា អសម្មកាយ ភិក្ខុវេសីមាយ អជ្ជបិកាយ យំ ភាមំ វា និគមំ វា ឧបនិស្សាយ វិហារភិ យា ភាមស្ស វា ភាមសីមា និគមស្ស វា និគមសីមា អយំ កក្ក សមាណសំវាសា ឯកុប្បាសថា «សេចក្តីថា» ម្ចាស់ភិក្ខុ ទាំងឡាយកាលបើសីមាសង្ឃមិនទាន់បានសន្មត មិន ទាន់បានតាំងទុក ហើយភិក្ខុចូលទៅអាស្រ័យនៅក្នុងស្រុកនិង និគម ឯណាមួយ ទីដែននៃស្រុក និងនិគមនោះ មានទំហំធំតូចប៉ុន្មាន ទីដែន

ប៉ុណ្ណោះ ជាសិមាទាំងអស់ មានសំវាសស្មើគ្នា មានឧបោសថជាមួយគ្នា ។
 ក្នុងអដ្ឋកថា ថា « **ភាម** » សីទ្ធីនេះប្រែថា « ស្រុក » ត្រូវសង្គ្រោះយក
 « **នគរ** » សីទ្ធីដែលប្រែថា « ទីក្រុង » បញ្ចូលក្នុងតាមសីទ្ធីនេះផង ។
 អាស្រ័យហេតុនេះ ទីក្រុងក្តី ស្រុកក្តី និគមក្តី ឈ្មោះថា តាមសិមាទាំងអស់។
 ម៉្យាងទៀត បើបរមក្សត្រ ស្តេចបានកំណត់ទិភូមិប្រទេសណាមួយ ក្នុង
 តាមក្សត្រណាមួយថា « ទី នេះចូលជាវិសុំតាម » ស្រុកផ្សេងចុះ ហើយ
 បានព្រះរាជទានផ្តាច់ដល់អ្នក ណាមួយ ទិភូមិប្រទេសនោះឈ្មោះថាវិសុំតាម
 សិមា ។ ព្រោះហេតុនោះ វិសុំតាមសិមា ទិសិមាដទៃ គឺតាមសិមា នគរ
 សិមា និគមសិមាក្តី ក៏អាច សំរេចនូវសង្ឃកម្មទាំងពួង មានឧបសម្បទាកម្ម
 និងឧបោសថកម្ម ជាដើម ដល់ភិក្ខុសង្ឃបាន ដូចជាពន្ធសិមាដែរ ប៉ុន្តែ មិន
 អាចនឹងរក្សានូវ តិវិរា វិប្បវាស គឺមិនអាចនឹងនៅប្រាសចាកត្រៃចិវរអោយ
 ឆ្ងាយពីហត្ថបាលក្នុង តាមសិមានោះបានឡើយ តាមសិមាប្លែកគ្នានឹងពន្ធ
 សិមាតែម៉្យាងប៉ុណ្ណោះ ។

សក្កព្តន្តរសិមា

ក្នុងទីព្រៃសុទ្ធមិនមានស្រុក ក្នុងរវាង ៧ អព្ពន្ធនេះ ដោយជុំវិញ
 ឈ្មោះថា សត្តព្ពន្ធរសិមា ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់អនុញ្ញាតដល់ភិក្ខុជា
 វនវាសីទាំងឡាយ គឺ ភិក្ខុដែលអាស្រ័យនៅក្នុងព្រៃជាប្រក្រតី ថា « អភា-
 មភេ ភិក្ខុថេ អញ្ញេ សមន្តា សក្កព្តន្តរា អយំ កក្ក
 សមាទសំវាសា ឯកុប្បាសថា » សេចក្តីថា » ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ទី ៧ អព្ពន្ធនេះ ដោយជុំវិញ ក្នុងព្រៃមិនមានស្រុកទីប៉ុណ្ណោះ ជាទីមានសំវាស
 ស្មើគ្នា មានឧបោសថ ជាមួយគ្នា ។ ក្នុងអដ្ឋកថា ថាអព្ពន្ធនេះមួយៗនោះមាន
 ប្រវែង ២៨ ហត្ថ ៦ទី ៧ អព្ពន្ធនេះដោយជុំវិញនោះ គឺវាស់អំពីភិក្ខុដែល
 អង្គុយនៅ ក្នុងទីបំផុតភិក្ខុ ជាបរិស័ទទាំងពួង ចេញទៅគ្រប់ៗទិសដោយជុំ
 វិញ ព្រោះហេតុនោះឯង សិមា នោះដែលនឹងចំរើនធំឡើង ក៏ចំរើនធំឡើង
 ដោយអំណាចភិក្ខុដែលជាបរិស័ទមានច្រើនដែលនឹងថយតូចចុះទៅក៏ថយ
 តូចចុះដោយអំណាចភិក្ខុជាបរិស័ទមានតិច ។

សត្តព្ពន្ធរសិមានេះ បានឈ្មោះថា តិចិវារិប្បវាសផង ព្រោះអាច
 នឹងនៅប្រាសចាកព្រៃចិវរបាន ក្នុងចន្លោះទី ៧ អព្ពន្ធនេះដោយជុំវិញ តែថា

កាលនឹងនៅប្រាសចាកតែចិវរ ដែលទុកក្នុងរវាងទី ៧ អត្ថន្តរៈបាននោះ
 អោយវាស់អំពីភិក្ខុជាម្ចាស់របស់ចេញទៅ ក្នុងទិសមួយៗ ៧ អត្ថន្តរៈ ដោយ
 ជុំវិញផ្សេងៗគ្នា បើវាស់កាត់ត្រង់អំពីទិសម្ខាងទៅម្ខាងនោះបាន ១៤
 អត្ថន្តរៈគ្រប់ៗរូប បើបែរជាទុកចិវរអោយផុតអំពីទី ៧ អត្ថន្តរៈ ដោយជុំវិញ
 ខ្លួននោះទៅលុះអរុណរះឡើង ចិវរនោះ ជានិស្សត្តិយ ភិក្ខុជាម្ចាស់ចិវរ ត្រូវ
 អាបត្តិបាទិគ្គិយ ព្រោះហេតុនោះ បានជាត្រូវវាស់ទី ៧ អត្ថន្តរៈ ដោយជុំវិញ
 ចំពោះភិក្ខុមួយរូបៗ ។ ឯការដែលអោយវាស់អំពីភិក្ខុជាទីបំផុតនៃបរិវេណ
 ចេញទៅនោះ ចំពោះតែសិមា ដែលសង្ឃធ្វើសង្ឃកម្មទាំងពួងនោះទេ ។
 បើសង្ឃពិរម្ភក នឹងធ្វើវិន័យកម្មផ្សេងៗគ្នា ដោយអត្ថន្តរៈសិមា ក្នុងព្រៃជិត
 គ្នានោះ គប្បីទុកទិមទេចំនួន ៧ អត្ថន្តរៈជាសិមន្តិក ^(១) ក្នុងចន្លោះ
 សត្តន្តរសិមា ទាំងពីរនោះ ដើម្បីកុំអោយមានសេចក្តីរង្ស៊ីសដល់សិមា
 ទាំងពីរនោះឯង ។

(១) សិមន្តិក « ទីជាចន្លោះនៃសិមា » គឺទីដីទំនេរ មិនមែនជាសិមាដែលសង្ឃទុកអោយវាស់សិមា
 មិនអោយប៉ះគ្នា ។

ឧទកុក្ខបសិមា

ក្នុងនទិ គិស្វីង ឬ ទន្លេសម្រុច និងជាតស្រះ ក្នុងរវាងទិដែលសាច
 ទឹក ឈ្មោះថា ឧទកុក្ខបសិមា ។ ទិទាំងឡាយមានស្ទឹងជាដើមនោះ កាលពី
 បុរេវិបូល ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធត្រង់ហាមមិនអោយធ្វើពន្ធសិមាទេ ដោយតម្រូវដីកា
 ថា « សព្វា ភិក្ខុវេ នទិ អសិមា សព្វា សមុទ្ធា អសិមា
 សព្វា ជាគស្សនោ អសិមា » « សេចក្តីថា » ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
 ឡាយ នទិ គិស្វីង ឬ មន្ទ ទាំងមូល មិនមែនជាទិសិមាទេ « បើទុកជា
 សន្មត ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនសន្មត គឺមិនឡើងជាសិមាឡើយ » ។ ពុទ្ធដល់
 មកយាងប្រោស ទើបព្រះអង្គ អនុញ្ញាតឧទកុក្ខបសិមា ក្នុងទិទាំងឡាយមាន
 ស្ទឹងជា ដើមនោះថា នទិយា វា ភិក្ខុវេ សមុទ្ធា វា ជាគស្សនេ
 វា យំ មជ្ឈិមស្ស បុរិសស្ស សមន្តា ឧទកុក្ខបា អយំ កក្ក
 សមាទសំវាសា ឯកុដ្ឋាសថា « សេចក្តីថា » ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ទិវណាក្នុងស្ទឹង ឬ ទន្លេ ក្នុងសមុទ្រ ក្នុងជាតស្រះ ទិនោះកំណត់ត្រឹមខាង
 ក្នុងរវាងទិដែលសាចទឹកនៃ មជ្ឈិមបុរសដោយជុំវិញ នេះឈ្មោះថា សិមា
 មានសំវាសស្មើគ្នាមានឧបោសថ ជាប្រយោគ ។

បាលីវេទដុំថ្មជាតិមិត្តសិមា

ឧកាស មយំ ភន្ត ឥមេ មហាន្ត បាសាណាបិណ្ណ សីមាយ
និមិត្តករណាកាយ ភិក្ខុសង្ឃស្ស ទេម សាធ្ម ភន្ត
ភិក្ខុសង្ឃា ឥមេ បាសាណាបិណ្ណ មជ្ជិក្កណ្ណកុ បបដិក្ក-
ហិក្ខាន ឥមេហិ បាសាណាបិណ្ណហិ និមិត្តំ ភិក្កក្ខា
ខណ្ឌសិមំ សម្មន្តកុ អម្ហាភំ ធិយរក្កំ អក្កាយ ហិកាយ
សុខាយ ។

សូមគោរព បពិត្រព្រះគម្ពែងសង្ឃដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំទាំងឡាយសូម
វេទន្តដុំថ្មធំៗ ទាំងឡាយនេះ ប្រគេនចំពោះព្រះសង្ឃ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់
កិរិយាធ្វើជានិមិត្តសិមា បពិត្រព្រះគម្ពែងសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃ
ចូលយកនូវដុំថ្មទាំងឡាយនេះ ហើយសន្មតនូវខ័ណ្ឌសិមាចុះ ដើម្បី
សេចក្តីចំរើន ដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខដល់យើងខ្ញុំទាំងឡាយ
អស់កាលជារង្វេងទៅលោក ។

បាលីវេទនារោងឧបោសថ

មយំ ភន្ត ឥមំ (ឧបោសថាគារំ) ភាវេក្ខា
ឧបោសថប្បវារណាទិកម្មករណកាយ ចាកុទ្ធិសស្ស ភិក្ខុ
សង្ឃស្ស ទេម សាធុ ភន្ត សឿយា ឥមំ (ឧបោសថាគារំ)
បដិគ្គណ្ហកុ អម្ហាភំ ទីយវក្កំ អក្កាយ ហិកាយ សុខាយ ។
ទុកិយ្យម្បិ ...កកិយម្បិ ...។

បពិត្រព្រះគម្ពីរសង្ឃដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំទាំងឡាយបានចាត់ចែងធ្វើនូវ
(រោងសម្រាប់ធ្វើឧបោសថ) នេះ ហើយសូមវេរប្រគេន ដល់ព្រះភិក្ខុ
សង្ឃ ដែលមកអំពីទិសទាំង ៤ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់កិរិយាធ្វើនូវសង្ឃកម្ម
មានឧបោសថកម្ម និងបវារណាកម្មជាដើម បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន សូម
ព្រះភិក្ខុសង្ឃទទួលយក នូវរោងសម្រាប់ធ្វើឧបោសថនេះ ដើម្បីសេចក្តី
ចម្រើនដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់យើងខ្ញុំទាំងឡាយ
អស់កាលជារង្វែង ទៅហោង ។ អស់វារៈពីរដង៨៨ ។ អស់វារៈបីដង៨៨។

បាលីសូច្យដកកិច្ចវាទិប្បវាស

សុណាកុ មេ ភន្តុ សឿន យោ សោ សឿន កិច្ចវេន
អវិប្បវាសោ សម្មុកោ យេធិ សឿនស្ស បក្កកណ្ណំ , សឿន
កំ កិច្ចវេន អវិប្បវាសំ សម្មហានេយ្យ , ឯសា ញក្កិ ។
សុណាកុ មេ ភន្តុ សឿន , យោ សោ សឿន កិច្ចវេន
អវិប្បវាសោ សម្មុកោ សឿន កំ កិច្ចវេន អវិប្បវាសំ
សម្មហានិ , យស្សាយស្មុកោ ខមភិ , ឯកស្ស កិច្ចវេន
អវិប្បវាសស្ស សម្មុក្ការោ , សោ កុណ្ណស្ស , យស្ស
នក្ខមភិ , សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មហានោ សោ សឿន
កិច្ចវេន អវិប្បវាសោ , ខមភិ សឿនស្ស , កស្មា កុណ្ណិ
ឯវមេកំ ធារយាមិ ។

« ពាក្យប្រែ » បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យ
របស់ខ្ញុំ ភូមិប្រទេសឯណា ដែលសង្ឃសន្មតហើយ អោយជាដែនមិននៅ
ប្រាសចាកត្រៃចិវរ បើសង្ឃកម្មនេះ មានកាលដ៏សមគួរហើយ សង្ឃតប្បិ

ដកនូវភូមិប្រទេសមិននៅប្រាសចាកត្រៃចិវរនោះ វាចានេះជាព្យាគ្គីគឺវាចា
 ប្រកាសអោយសង្ឃជ្រាប ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់
 ពាក្យរបស់ខ្ញុំ ភូមិប្រទេសឯណា ដែលសង្ឃសន្មតហើយ អោយជាដែន
 មិននៅប្រាសចាកត្រៃចិវរ « ឥឡូវ » សង្ឃដកនូវភូមិ ប្រទេសមិននៅ
 ប្រាសចាកត្រៃចិវរនោះ កិរិយាដកនូវភូមិប្រទេសមិននៅប្រាសចាក ត្រៃចិវរ
 នោះ គួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកក៏មានអាយុអង្គនោះ ត្រូវ
 ឆ្លើយមកចុះ ។ ភូមិប្រទេសមិននៅប្រាសចាកត្រៃចិវរនោះដែលសង្ឃដក
 រួចហើយគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ខ្ញុំចាំទុកនូវ
 សេចក្តីនេះ ដោយហេតុដែលសង្ឃស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

បាលីសូច្យ ជកសមាណសំវាសសីមា

សុណាកុ មេ ភន្តេ សឿយា , យា សា សឿយន សីមា
 សម្មកា សមាណសំវាសា ឯកុប្បាសថា , យទិ សឿយស្ស
 បក្កកន្នំ , សឿយា កំ សីមំ សម្មហានេយ្យ , ឯសា ញាភិ ។
 សុណាកុ មេ ភន្តេ សឿយា , យា សា សឿយន សីមា

សម្មកា , សមាណសំវាសា ឯកុរុប្បាសថា , សឡេត្តា កំ សីមំ
 សម្មហានភិ យស្សាយស្មុកោ ខមភិ , ឯកិស្សា សីមាយ
 សមាណសំវាសាយ ឯកុរុប្បាសថាយ សម្មគ្សានោ សោ
 គុណ្ណស្ស , យស្ស នក្ខមភិ , សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មហាកា
 សា សីមា សឡេត្តន សមាណសំវាសា ឯកុរុប្បាសថា ខមភិ
 សឡេត្តស្ស , កស្មា កុណ្ណិ , ឯវមេកំ ធារយាមិ ។

« ពាក្យប្រែ » បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យ
 របស់ខ្ញុំ សិមាឯណាដែលសង្ឃសន្មតហើយ អោយជាសិមាដ៏មានសំវាស
 ស្មើគ្នា មានឧបោសថជាមួយគ្នា បើសង្ឃកម្មនេះមានកាលដ៏សមគួរហើយ
 សង្ឃគប្បីដកនូវសិមានោះ វាចានេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន សូម
 ព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យរបស់ខ្ញុំ សិមាឯណាដែលសង្ឃសន្មតហើយ អោយជា
 សិមាមានសំវាសស្មើគ្នា មានឧបោសថជាមួយគ្នា « ឥឡូវ » សង្ឃដកនូវ
 សិមានោះ កិរិយាដកនូវសិមាមានសំវាសស្មើគ្នា មានឧបោសថជាមួយគ្នា
 នោះ គួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះ ត្រូវ
 ឆ្លើយមកចុះ ។ សិមា មានសំវាសស្មើគ្នាមានឧបោសថជាមួយគ្នានោះ ដែល

សង្ឃដក្ខតហើយ គួរដល់សង្ឃព្រោះហេតុនោះ បានជាសង្ឃស្ងៀម ខ្ញុំចាំ
មុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយហេតុដែលសង្ឃស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

បាលីសូច្យសន្តកសមាណសំវាសសីមា

សុណាកុ មេ ភន្ត សឿ្យា , យាវកា សមន្តា និមិក្កា
ភិក្កិកា យទិ សឿ្យស្ស មក្កកន្ធំ , សឿ្យា ឯកេហិ
និមិក្កេហិ សីមំ សម្មន្តយ្យ សមាណសំវាសំ ឯកុប្បាសថំ ,
ឯសា ញក្កិ ។ សុណាកុ មេ ភន្ត សឿ្យា , យាវកា សមន្តា
និមិក្កា ភិក្កិកា សឿ្យា ឯកេហិ និមិក្កេហិ សីមំ សម្មន្តកិ
សមាណសំវាសំ ឯកុប្បាសថំ , យស្សាយស្មុកោ ខមកិ ,
ឯកេហិ និមិក្កេហិ សីមាយ សម្មកិ សមាណសំវាសាយ
ឯកុប្បាសថាយ , សោ កុណ្ណស្ស , យស្ស នក្ខមកិ , សោ
កាសយ្យ ។ សម្មកា « សា » សីមា សឿ្យន ឯកេហិ
និមិក្កេហិ សមាណសំវាសា ឯកុប្បាសថា , ខមកិ សឿ្យស្ស
កស្មា , កុណ្ណិ , ឯវមេកំ ធារយាមិ ។

« ពាក្យប្រែ » បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យ
 របស់ខ្ញុំ និមិត្តទាំងឡាយដែលគេកំណត់ទុកហើយ ដោយជុំវិញត្រីមណា បើ
 សង្ឃកម្មនេះមានកាលដ៏សមគួរហើយ សង្ឃគប្បីសន្មតសិមា អោយមាន
 សំវាសស្មើគ្នា មានឧបោសថជាមួយគ្នា ដោយនិមិត្តទាំងឡាយនោះ វាចា
 នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យរបស់ខ្ញុំ
 និមិត្តទាំងឡាយដែលគេកំណត់ទុកហើយដោយជុំវិញត្រីមណា « ឥឡូវ »
 សង្ឃសន្មតនូវសិមា អោយមានសំវាសស្មើគ្នា អោយមានឧបោសថជាមួយ
 គ្នា ដោយនិមិត្តទាំងឡាយនោះ ។ កិរិយាសន្មតនូវសិមាអោយមានសំវាស
 ស្មើគ្នា អោយមានឧបោសថជាមួយគ្នា ដោយនិមិត្តទាំងឡាយនោះ គួរដល់
 លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម « បើ »
 មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះ ត្រូវឆ្លើយ
 មកចុះ ។ សិមាដែលសង្ឃសន្មតហើយអោយមានសំវាសស្មើគ្នា អោយមាន
 ឧបោសថជាមួយគ្នា ដោយនិមិត្តទាំងឡាយនោះ គួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុ
 នោះ បានជាសង្ឃស្ងៀមខ្ញុំចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយហេតុដែលសង្ឃ
 ស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

បាលីសុច្ឆសន្តកកិច្ចវេទនាវិប្បវាស

សុណាកុ មេ ភន្ត សុច្ឆា , យា សា សុច្ឆន សីមា
 សម្មកា សមាណសំវាសា ឯកុប្បាសថា , យេទិ សុច្ឆស្ស
 បក្កកន្តំ សុច្ឆា កំ សីមំ កិច្ចវេទន វេទិប្បវាសំ
 សម្មនុយ្យ វេបក្ខា ភាមញ្ញ ភាម្មបចារញ្ញ , ឯសា ញ្ញក្កិ ។
 សុណាកុ មេ ភន្ត សុច្ឆា , យា សា សុច្ឆន សីមា
 សម្មកា សមាណសំវាសា ឯកុប្បាសថា , សុច្ឆា កំ សីមំ
 កិច្ចវេទន វេទិប្បវាសំ សម្មាភិ វេបក្ខា ភាមញ្ញ
 ភាម្មបចារញ្ញ ។ យស្សាយស្មុកោ ខមភិ , ឯកិស្សា សីមាយ
 កិច្ចវេទន វេទិប្បវាសាយ សម្មភិ ឯបេក្ខា ភាមញ្ញ
 ភាម្មបចារញ្ញ សោ កុណ្ណស្ស យស្ស នក្ខមភិ សោ
 ភាសេយ្យ ។ សម្មា សា សីមា សុច្ឆន កិច្ចវេទន
 វេទិប្បវាសា វេបក្ខា ភាមញ្ញ ភាម្មបចារញ្ញ ខមភិ
 សុច្ឆស្ស , កស្មា កុណ្ណិ , ឯវេបកំ ធារយមិ ។

« ពាក្យប្រែ » បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យ
របស់ខ្ញុំសិរិមាឯណាដែលសង្ឃសន្មតហើយ អោយមានសំវាសស្មើគ្នា អោយ
មានឧបោសថជាមួយគ្នា បើសង្ឃកម្មនេះ មានកាលដ៏សមគួរហើយ សង្ឃ
គប្បីសន្មតសិរិមាឯនោះ អោយជាដែនមិននៅប្រាសចាកព្រៃចិវរ វៀរលែងតែ
ស្រុក និងឧបចារៈនៃស្រុកចេញ វាចានេះជាញត្តិ គឺវាចាប្រកាសសង្ឃ
អោយជ្រាប ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យរបស់ខ្ញុំ
សិរិមាដែលសង្ឃសន្មតហើយ អោយមានសំវាសស្មើគ្នា អោយមាន
ឧបោសថជាមួយគ្នា « ឥឡូវ » សង្ឃសន្មតនូវសិរិមាឯនោះ អោយជាដែន
មិននៅប្រាស ចាកព្រៃចិវរ វៀរលែងតែស្រុកនិងឧបចារៈនៃស្រុកចេញ ។
កិរិយាសន្មតនូវ សិរិមាឯនោះអោយជាដែនមិននៅប្រាសចាកព្រៃចិវរ វៀរ
លែងតែស្រុកនិង ឧបចារៈ នៃស្រុកចេញ គួរដល់លោកដ៏មានអាយុរង្គណា
លោកដ៏មានអាយុរង្គនោះ ត្រូវស្ម័គ្រ (ពើ) កិនគួរដល់លោកដ៏មាន
អាយុរង្គនោះ ត្រូវឆ្លើយមកចុះ ។ សិរិមាឯនោះដែលសង្ឃបានសន្មតហើយ
អោយជាដែនមិននៅប្រាសចាកព្រៃចិវរ វៀរលែងតែស្រុក និងឧបចារៈនៃ

ស្រុកចេញគួរដល់សង្ឃព្រោះហេតុនោះ បានជាសង្ឃស្ងៀម ខ្ញុំចាំទុកនូវ
សេចក្តីនេះ ដោយហេតុដែលសង្ឃស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

ជួសសុខ ៣ យ៉ាង

នាកាលថ្ងៃមួយ ព្រះពុទ្ធបរមគ្រូទ្រង់យាងទៅបិណ្ឌបាត ក្នុងក្រុង
សាវត្ថីបានទតព្រះនេត្រទៅឃើញពួកក្មេងៗច្រើនគ្នាកំពុងតែចោមវាយពស់
មួយ ទ្រង់ទតឃើញហើយត្រាស់សួរថា នៃពួកក្មេងៗ ! នាំគ្នាធ្វើអ្វី ? ។
ពួកក្មេងៗទាំងនោះបានក្រាបទូលព្រះអង្គថា ពួកទូលព្រះបង្គំនាំគ្នាវាយពស់ ។
ព្រះអង្គត្រាស់សួរម្តងទៀតថា អ្នកឯងវាយវាព្រោះហេតុអ្វី ? ពួកក្មេងៗបាន
ក្រាបទូលថាព្រោះខ្លាចវាខាំ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា «មិនសមហេតុផលទេ» ។

សុខភាមាណិ ភូកាណិ យោ ទណ្ណន វិហឹសកិ
អក្កនោ សុខមេសានោ មេច្ច សោ ន លភកេ សុខំ ។
សុខភាមាណិ ភូកាណិ យោ ទណ្ណន ន វិហឹសកិ
អក្កនោ សុខមេសានោ មេច្ច សោ លភកេ សុខំ ។

សត្វទាំងឡាយណាដែលកើតមកហើយ សុទ្ធតែចង់បានសេចក្តីសុខ
អ្នកណាស្វែងរកសេចក្តីសុខដើម្បីខ្លួនតែនៅប្រើហឹង្សាបៀតបៀនអ្នក
ដទៃដោយអាជ្ញាគឺដំបង ឬ ព្រនង់ អ្នកនោះគឺពិតជាមិនបានសេចក្តីសុខ
ឡើយ ទោះជាបច្ចុប្បន្នក្តីទៅខាងមុខក្តី ។ សុខណាដែលសត្វទាំងឡាយណា
ស្វែងរកសេចក្តីសុខដើម្បីខ្លួន តែមិនបៀតបៀនអ្នកដទៃដោយអាជ្ញាអ្នក
នោះទើបបានសុខពិតប្រាកដទាំងបច្ចុប្បន្ននិងទៅខាងមុខ ។

បរទុក្ខបដានេន យោ អក្កនោ សុខមច្ចុកិ

វេរសំសគ្គសំសេដ្ឋោ វេរា សោ ន បរិមច្ចុកិ ។

បុគ្គលណាប្រាថ្នាសេចក្តីសុខដើម្បីខ្លួនដោយការធ្វើសេចក្តីទុក្ខដល់
អ្នកដទៃ បុគ្គលនោះ រមែងច្របូកច្របល់ ដោយពៀរ គេចមិនផុតពីពៀរ
ឡើយ ។

ផ្លូវសុខមាន ៣ យ៉ាង

១- **ភាយិកសុខ** សេចក្តីសុខប្រព្រឹត្តទៅតាមផ្លូវកាយ គឺសំដៅ
យកការស្ថិតនៅត្រង់ជីវភាព រស់នៅស្រួល ត្រជាក់ត្រជុំរមនា មាន

សុខុមាលភាព បរិបូណ៌តុំស្ងួរមានជំងឺតម្កាត់ រោគាព្យាទិបៀតបៀន ដោយ
ចេះគោរពបានជាប់ជានិច្ចនូវពាក្យស្លោក ៣ យ៉ាងគឺ

១- រស់នៅស្អាត

២- ហូបស្អាត

៣- ផឹកស្អាត

២- **ចេកសិកសុខ** សេចក្តីសុខប្រព្រឹត្តទៅតាមផ្លូវចិត្ត គឺម្នាក់ៗ
ត្រូវតាំងចិត្ត រស់នៅក្នុងសុខសន្តិភាព នៅជិតគ្នា ជាមួយគ្នា ត្រូវចេះ
ប្រាស្រ័យ ទំនាក់ទំនងគ្នា កោតយល់គ្នា រិនប្រកួតប្រកាន់គ្នា ចេះអត់
ឱនគ្នា អធ្យាស្រ័យគ្នាទៅវិញទៅមក សាមគ្គីភាព មិត្តភាព ភាពរវាងល្អ
ជាប់ជានិច្ច ឧស្សាហ៍ធ្វើបុណ្យបំពេញកុសល - ល - ដើម្បីកសាងចិត្ត
អោយស្អាតល្អរៀងខ្លួន ។

៣- **សម្មារិកសុខ** សេចក្តីសុខព្រោះមានសម្ភារៈសម្រាប់ប្រើ
ប្រាស់ផ្គត់ផ្គង់ជីវភាព បរិបូណ៌ ។

បើមានត្រឹមសេចក្តីសុខតាមផ្លូវកាយ និងសេចក្តីសុខតាមផ្លូវចិត្ត
 ប៉ុណ្ណោះមិនទាន់គ្រប់គ្រាន់ទេ ពិព្រោះមនុស្សកើតមកសុទ្ធតែចង់រស់ នៅ
 ដោយស្រួល ដែលចេះតែស្រួលទៅបាន លុះណាតែមានសម្ភារៈគ្រប់យ៉ាង
 សម្រាប់ប្រើប្រាស់ថែមទៀតទើបបាន ។ ដូច្នោះគេត្រូវតែខិតខំបង្កបង្កើន
 ផលដំណាំកសិកម្មអោយបានច្រើន ផ្តល់អោយរោងចក្រឧស្សាហកម្ម ផលិត
 ចេញជាសម្ភារៈផ្សេងៗ សំបូរហូរហៀរសម្រាប់ប្រើប្រាស់តាមត្រូវការ ។

មានតែផ្លូវសុខ ៣ យ៉ាងនេះទេដែលយើងត្រូវជ្រើសរើសយក
 ច្រកចេញ ដើរឆ្ពោះទៅដល់ទីដៅនៃគោលបំណងប្រាថ្នាបាន ។

ដោយ សម្តេចព្រះមង្គលទេពាចារ្យ អ៊ុំ ម ស៊ុំ ម

អ្នកដូចឆ្លើយកាន់ទិស

ក្នុងពិធីបុណ្យបញ្ចុះខ័ណ្ឌសិមាព្រះវិហារវត្ត ពោកអរម្ពិល

១. មជ្ឈិមេ (សីមាស្រុកភិល)

- ឧបាសក រុក្ខយ មេធាវី ឧបាសិកា ម៉ម ដួងសុខាភិ
ព្រមទាំងបុត្រធីតា

២. ទិសបូព៌

- មន្ត្រីរាជការ បុគ្គលិកនៃមន្ទីររៀបចំក្រុង និងសំណង់រាជធានីភ្នំពេញ
- មន្ត្រីរាជការ បុគ្គលិកនៃការិយាល័យសុរិយោដីរាជធានីភ្នំពេញ

៣. ទិសអគ្នេយ៍ (វត្តព្រៃកសំរោង)

ប្រធានសង្ឃ យន់ ពុំ
លោកអាចារ្យ ចិត ចក់

គណៈកម្មការ :

- ១- ស៊ី សន
- ២- ជុំ កាន
- ៣- ឡាយ លី

ព្រមទាំងឧបាសក ឧបាសិកាចំណុះដើងវត្ត

៤. ទិសទិក្សិណ វក្កមហាខេត្តវ័ណ

គណៈកម្មការអាចារវត្តព្រមទាំងពុទ្ធបរិស័ទចំណុះដើងវត្ត

៥. ទិសនិរតី វក្កប្បស្សីសាញ្ញ វក្កព្រះធម្មភ្នំយ និងវក្កភ្នំពេទ

អាចារ្យ យ៉ាង និងអាចារ្យ ឯម អាំ ព្រមទាំងពុទ្ធបរិស័ទចំណុះដើងវត្ត

- លោក ម៉ែ សេង (ចៅសង្កាត់ព្រៃ ស)
- លោក នៅ ចាន់ (ចោមចៅ)

៦. ទិសបស្ចឹម ភូមិជើងឯក

- លោកយាយ ណារី ព្រមទាំងពុទ្ធបរិស័ទក្នុងភូមិ

៧. ទិសពាយ័ព្យ វក្កព្រះពុទ្ធអរណ្តក

គណៈកម្មការ ព្រមទាំងពុទ្ធបរិស័ទដើងវត្ត មាន :

- ១- សាន សេម
- ២- សាន រ៉ុ
- ៣- យន សាន
- ៤- ខាន់ អុល
- ៥- ឯម យ៉េត
- ៦- ប៊ុត ខ្ញុំ
- ៧- ហាង ខ្ញុំ

៨. ទិសឧត្តរ-វក្កសំបូរមាស

- លោកយាយសីល ១០ និងពុទ្ធបរិស័ទ្ធចំណុះដើងវត្ត

- លោក	គ្រូច	ផាន	លោក	ស៊ឹម	គីន
- លោក	ចៅង	អេន	-	ហាក់	គួយ
-	-	ម៉ែ	-	ជាំ	វៀង
-	-	សុខ	-	តូច	លន់
-	-	អ៊ុក	-	ឌី	សុខជា
-	-	យួន	-	អ៊ុ	សុគង់
-	-	ប៊ូ	-	សិន	ស៊ិន
-	-	ប៊ិន	-	វើក	សាមៀន
-	-	សាន	-	វ៉ាត	ដុស
-	-	ហ៊ី	-	ទួច	តិន
-	-	ឱក	-	យិន	ប៉ស់
-	-	ម៉ូល	-	ស្រក	រស
-	-	ឆោម			
-	-	សំអាង			

៤. ទិស្សសាលា វត្តភ្នំកេរ្តិ៍ហា និង វត្តវ្យែកម្មស្សី

- ព្រះតេជគុណ វណ្ណា
- ព្រះតេជគុណ យឹម

ព្រមទាំងឧបាសក ឧបាសិកា ចំណុះដើងវត្តទាំងពីរ ។

